

Erik Kragh: Jeg vil gerne først takke udenrigsministeren for indledningen i dag. Jeg må sige, at jeg på punkterne om NATO og FN og Vietnam ikke har nogen divergerende opfattelse fra ministerens. Jeg vil også gerne sige, at det var velgørende at høre en objektiv, neutral og realistisk bedømmelse af problemerne, ikke mindst på baggrund af den offentlige debat her i landet, som vel nok, for at sige det elskværdigt, ikke altid præges af objektivitet og realisme.

Jeg må måske med det samme sige et par ord til det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, som siger, man skal ikke betragte disse problemer følelsesbetonet. Jeg synes nu rigtignok efter at have hørt på denne debat, at var der noget, der var følelsesbetonet, så var det de bemærkninger, som det ærede medlem gjorde. Jeg synes nok, at det er stærkt at beskyldte amerikanerne for at opretholde en regering i Vietnam, som hr. Frode Jakobsen kalder for amerikanske håndlangere; han antydede endog en sammenligning med Quisling. Når hr. Frode Jakobsen påstår — og han synes jo øjensynlig at drage paralleller til frihedskampen her i Vesteuropa under den anden verdenskrig — at det sydvietnamesiske folk ikke står bag marskal Ky og ikke står bag den amerikanske aktion, så vil jeg svare, at lederne af Vietcong er ganske ukendte personer; der har ikke været en eneste repræsentant fra de politiske partier eller religioner i Sydvietnam, det være sig katolikker, buddhister, Hoa Hao, Cao Dai, landsbyerne, bybefolkningen eller de såkaldte montagnards. Der er ikke fra nogen af de steder en eneste kendt politiker eller repræsentant, der deltager i Vietcongbevægelsen. Vietcongbevægelsens ledere er nordvietnamesiske marionetter.

Når man beskylder amerikanerne for, at de ikke viser virkelig forhandlingsvilje — for det var jo det, jeg i hvert tilfælde fik ud af, hvad det ærede medlem sagde — vil jeg gerne henvise til, hvad udenrigsministeren sagde i sin indledning i dag, at amerikanerne faktisk har gjort en så lang række indrømmelser, at det eneste, de ikke har indrømmet, er at ofre Sydvietnams selvstændighed. På alle andre punkter har amerikanerne vist beredvillighed. De har erklæret, at de ingen interesse har i at være

militært til stede i Sydøstasien, de har tilbudt at ofre foreløbig et beløb på 7 milliarder kr. til genopbygning, som også Nordvietnam kunne komme til at deltage i.

Og vedrørende marskal Ky, så har jeg her det læserbrev, som den journalist, der blev refereret, har sendt til New York Times den 20. juni 1965, og hvori han udtrykkelig fralægger sig ansvaret for, at marskal Ky skulle have udtalt, at han beundrede Hitler. Det, marskal Ky har sagt den sydvietnamesiske befolkning trængte til, var disciplin og orden for at kunne klare sig i krigen.

Når jeg har taget ordet her om Vietnamspørgsmålet — og man kan jo ikke nå så meget på et kvarter — er det på baggrund af den offentlige debat, der foregår, og som efter min mening har slagside ved den oplysning, der gives fra forskellig side, en slagside, som er typisk antiamerikansk; man leder med lys og lygte efter fejl og bommerter i amerikansk udenrigspolitik, og det er da klart, at der er mange fejl i amerikansk udenrigspolitik. Amerika er en ung nation i verdenspolitikken og har derfor i de 20 år siden den anden verdenskrig måttet lære og gøre stadig fejl. Men når man hævder — som altså f. eks. hr. Frode Jakobsen synes at hævde det — at det er en national befrielseskrig, der foregår i Vietnam, at Vietcong er en national bevægelse, der vil skabe demokrati og social revolution, at den har befolkningens støtte, og at kommunismen — det er der mange der hævder, men det har hr. Frode Jakobsen nu ikke hævdet — er den bedste vej for u-landene til at nå en højere levefod, så vil jeg gerne have lov at fremsætte et par ganske korte kommentarer, og jeg vil tillade mig også i nogle ganske få ord at give oprindelsen til hele denne affære. Det er rigtigt nok, at man ikke skal undersøge, hvem der har skylden, men ved bedømmelsen af, hvad der foregår, er det nu ikke uden betydning at gøre sig klart, hvorledes alt dette er opstået.

Der er ikke tvivl om, at i kampen mod det franske kolonistyre havde Ho Chi Minh befolkningen bag sig. Ho Chi Minh er en retlinet idealist, som netop ved sin ubestikkelighed vandt hele den vietnamesiske befolkning i kampen mod fransk-mændene. På den sædvanlige kommunisti-